

Sentință civilă secțiunea U, Număr 3516, Anul 2019

Președinte: TIRELLI FRANCESCO

Raportor: CHINDEMI DOMENICO

Data publicării: 06.02.2019

SENTINȚĂ

privind recursul 551-2018 propus de:

ARGIRÒ JESSICA, cu domiciliul ales în ROMA, BLD. DELLE MILIZIE NR.34, la sediul biroului de avocatură LUCIANO CARUSO, reprezentată și apărată de avocat ORAZIO PAPAŁE;

-reclamantă-

contra

PROCURATURA REPUBLICII PE LÂNGĂ TRIBUNALUL DIN LOCRI,
PROCURATURA GENERALĂ PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL DIN REGGIO
CALABRIA, PROCURATURA GENERALĂ PE LÂNGĂ CURTEA SUPREMĂ DE
CASAȚIE, BAROUL AVOCAȚILOR DIN LOCRI;

-pârâți-

împotriva sentinței nr.174/2017 a CONSILIULUI NAȚIONAL JURIDIC, depusă în data de 11.11.2017

Fiind ascultat raportul cauzei desfășurată în ședința publică din 20.11.2018 întocmit de Președintele DOMENICO CHINDEMI;

fiind ascultat Ministerul Public, în persoana Avocatului General LUIGI SALVATO, care a concluzionat pentru respingerea recursului;

fiind ascultat Avocatul Orazio Papale.

Faptele cauzei

Consiliul Național Juridic (CNF), prin sentința nr.174/2017, respingea recursul propus de Jessica Argirò, contra măsurii de radiere din Registrul Avocaților, secțiunea avocați stabiliți, luată de Consiliul Baroului (COA) din Locri, ca urmare a constatării neadecvării pentru eliberarea titlului de avocat din partea U.N.B.R, structura Bota, din România, considerată instituție fără abilitare.

CNF constata corectă decizia COA privind evidențierea faptului că, conform sistemului de cooperare între autoritățile Statelor membre ale Uniunii europene denumit IMI (Internal Market Information System) unicul organism român abilitat să elibereze titluri care pot fi recunoscute în context european era UNBR tradițional.

Propunea recurs pentru casație Jessica Argirò, invocând șapte motive; nimeni nu s-a prezentat pentru partea pârâtă.

Motivele deciziei

1. Preliminar, trebuie să fie evidențiată promptitudinea recursului într-ucât sentința CNF rezultă notificată la data de 23 noiembrie 2017 și termenul de 30 de zile – conform art.32 I.n.

247/2012 – era pentru data de 23 decembrie, sâmbătă, și, prin urmare, în temeiul art.155, alineatul, c.p.c, acesta trebuie să fie considerat prelungit pentru prima zi lucrătoare care este 27 decembrie, data notificării recursului.

2. În timpul evaluării motivelor recursului se consideră că reclamanta a contestat decizia COA și printr-un memoriu ulterior, în data de 19.1.2017, deducerea cenzurii prin care reclama: a) că a fost înscrisă în registrul ordinar; b) încălcarea și falsa aplicare a Regulamentului U.E nr.1014/2012; c) lipsa inițierii procedurii disciplinare și încălcarea contradictoriului; d) validitatea titlului eliberat de structura Bota.

Aceste cenzuri au fost considerate inadmisibile de sentința contestată pentru că se refereau la ”fapte noi” (pag.6-7 sentință).

Recursul nu cenzurează această hotărâre și rațiunea care o susține, cu consecința că plângerile puse la baza unor anumite motive ale recursului, fondate pe cenzuri declarate inadmisibile, sunt, la rândul lor, inadmisibile, argumentația pe fond fiind desfășurată ad abundantiam și, prin urmare, în totalitate nerelevantă (cf Cas. S.U. nr.24469/2013)

2.1 Secțiunile Unite s-au pronunțat deja privind toate chestiunile repropuse prin prezentul recurs cu 29 de pronunțări (de la S.U. nr.6463/2016 la S.U nr.21114/2017) și din acestea șase au decis recursuri propuse de actualul apărător al reclamantei care a dedus – așa cum reiese din pronunțările citate – aceleași chestiuni repropuse în prezentul recurs, fără a introduce profiluri reale de noutate.

3. Cu primul motiv este formulată cerere de trimitere preliminară în judecată, Curții de Justiție UE, prin contrastul legislației naționale (D.Leg. 96/2001) cu art.3 din Directiva 2005/36/CE, așa cum a fost modificată de art.56 din directiva 2013/55/UE, relevând și faptul că aplicarea directivei IMI ar încălca principiul non discriminării prevăzut de tratatul Uniunii Europene (art.18 și următoarele), acuzând și încălcarea art.102 TFUE care ar împiedica, de fapt, accesul pe piața italiană a baroului BOTA, solicitând suspendarea măsurii contestate.

3.1 În acest sens, se poate observa că, aparte de faptul că cererea de trimitere preliminară nu este ancorată unui motiv precis de recurs și, prin urmare, nu este posibil să fie reținută ca relevantă, chestiunea de compatibilitate comunitară este concentrată pe un caz diferit de negare a recunoașterii titlurilor și nu pe radierea din Registrul Avocaților; chestiune, în parte diferită de cea care este evidențiată în prezenta cauză, cu consecința inadmisibilității pentru lipsă de relevanță a acesteia.

De asemenea, motivul presupune ca sentința contestată să fie fondată pe înscrierea în IMI, fapt ce sentința contestată indică ca fiind propus exclusiv prin memoriul din 19.1.2017, declarată inadmisibilă prin noutate, prin hotărâre necenzurată și consecventă inadmisibilitate a motivului de recurs.

În orice caz, cu referire la solicitarea reclamantei de a se adresa Curții de Justiție a Uniunii Europene, pe cale preliminară, chestiunea aplicabilității D.Legislativ nr.96 din 2011 sau a directivei 2005/36/CE cu obligația de înscriere pe platforma IMI, precum și privind interpretarea directivei 98/2005, așa cum deja s-a evidențiat de această Curte pentru profiluri similare de cenzură (Casație S.U nr.10228 și 10229 din 24.4.2017), ”nu se evidențiază o chestiune de interpretare a legislației comunitare privind sistemul de colaborare amintit, între Statele membre, doar relevarea faptului că, la nivel probator, asumă informațiile care provin de la organismul indicat: prin urmare, nu interpretarea legislației comunitare, căreia reclamanta pretinde să îi fie recunoscută o eficacitate diferită de cea atribuită acesteia de CNF, ci doar aprecierea probelor, și documentate, privind proveniența titlului abilitant pentru exercitarea profesiei, de la un organism efectiv abilitat, în propriul sistem juridic, să elibereze acest titlu (în acest sens, Cas., Secțiunea U, nr.22398 din 2016).

Această Curte a evidențiat deja că ”Titlul avocatului care a obținut abilitarea profesională în România poate fi recunoscut în Italia, în scopul înscrierii în lista specială a avocaților stabiliți, doar dacă este eliberat de U.N.B.R (Uniunea Națională a Barourilor din România), Barou

tradițional din București, organism indicat de acest Stat în calitate de autoritate competentă să opereze în această materie prin mecanismul de cooperare între Țările membre ale Uniunii europene, astfel va fi ignorată, urmare a lipsei îndeplinirii cerinței ”fume boni iuris”, cererea de suspendare a executivității măsurii de eliminare din listă, urmare a înscrierii respective în baza unui titlu eliberat de un organism diferit (U.N.B.R, structura BOTa) (Casație S.U Ordonanța nr.15043 din 21.07.2016; casație nr.6463, nr.6468 din 2016).

Ordinul profesional, în plus, în esență, nu a sindicalizat valabilitatea titlului de abilitare, ci mai degrabă adecvarea sa pentru recunoașterea în Stat conform procedurilor restrictive stabilite de sistemul IMI: prin urmare questio juris care se dorește a fi supusă unei examinări prealabile de către Curtea de Justiție este pusă în mod incorect pentru că recusul la sistemul IMI este obligatoriu și, prin urmare, aceeași normă care recunoaște restrictivitatea pentru Statul care are acces la acest sistem de informații furnizează proba obiectivității lipsei unei puteri sindicale din partea autorităților naționale (cf. Cas.S.U nr.19403/2017).

Problema, prin urmare, este ”amonte” și se referă la criteriile de selecție utilizate de IMI înainte de atestarea neadecvării unui organism național pentru eliberarea titlurilor administrative: acest profil însă scapă intervenției interpretative a Curții de Justiție. Rezultă, prin urmare, irelevante atât circumstanța conform căreia de mai multe ori judecătoria română ar fi recunoscut valabilitatea titlurilor puse în aplicare de c.d avocat BOTa (profesioniști care au obținut abilitarea în cadrul structurii UNBR – BOTa), cât și faptul că Ministerul Justiției român ar fi ”dezabrobat” funcțiile sale, într-ucât hotărârea COA nu s-a bazat pe această ”certificare”.

În realitate, prin aceste deduceri, reclamanta încearcă să conducă cauza de radiere din Registrul avocaților stabiliți la exercitarea puterii recunoscute Statelor, de a sancționa, în cazuri excepționale (adică în prezența unor indicatori specifici de anomalie), eventualele comportamente abuzive (a se vedea Curtea de justiție, sentința 17 iulie 2014, cauze reținute C-58/13 și C-59/13 Torresi, cu privire la abogados spagnoli; Curtea de justiție, sentința 29 ianuarie 2009, cauza C-311/06, Cavai/era; Casație, S.U nr.4252 din 2016) dar, se evidențiază, că nu urmare acestei puteri s-a dispus eliminarea din Registru. Este corect să susținem faptul că, raționând altfel, s-ar atribui IMI o funcție certificatoare care nu îi este proprie: într-adevăr IMI a fost utilizat corect ca simplu vehicul de putere certificatoare explicat în interiorul Statului în care Avocatul a obținut abilitarea și, prin urmare, incompatibilitatea pe care reclamanta o impută Statului ”primitor” ar trebui să fie acuzată cu privire la structurile Statului certicator.

4. Cu al doilea motiv reclamanta formulează excepția de neconstituționalitate de la art.51 nr.2, c.p.c, în partea în care nu prevede revocarea CNF pentru interferență între funcția de orientare (în special circularele din 2013 și 2016, adresate tuturor Coa privind interpretarea titlului Bota, exprimat și în sentința contestată) și funcția jurisdicțională; tot în același motiv este invocată și nulitatea sentinței pentru că a făcut parte din colegiul avocaților Lo gneco, componentă responsabilă pentru procedură similară contra COA din Caltagirone pentru interes direct, evidențiind încălcarea art.47 CDFUE și 6 CEDU care protejează dreptul la un recurs efectiv și la un judecător imparțial.

4.1 Prima cenzură este inadmisibilă pe lângă faptul că este nefondată; este inadmisibilă pentru încălcarea art.366 nr.6 cod procedură civilă, într-ucât nu a fost furnizată indicație specifică pentru aceste circulare, pe care se fondează motivul de cenzură adresat sentinței contestate; este infondată într-ucât, așa cum deja s-a decis anterior (Casație S.U nr.775 din 16 ianuarie 2014, în materie de judecăți disciplinare) circumstanța conform căreia Consiliul Național Juridic, în funcția sa de orientare și de coordonare a diverselor Consilii ale Baroului teritoriale, le-a solicitat pe acestea în adoptarea de măsuri de radiere din registru (în ipoteza în examinare: pentru incompatibilitate, în temeiul legii nr.339 din 25 noiembrie 2003), nu constituie încălcarea art.111 Const. sub profilul lipsei de imparțialitate, din moment ce

normele care reglementează, respectiv, desemnarea componentelor C.N.F și procedura, oferă suficiente garanții cu privire la independența judecătorului și la imparțialitatea deciziilor. Chestiunii propuse îi lipsește, de asemenea, relevanța și decisivitatea într-ucât duplicitatea rolurilor în organismul administrativ-judiciar nu a gravat pe decizia finală; pe deplin legitimă oricum, în context mai general, este prevederea că conform căreia un organism cu importanță publică precum Consiliul Național Juridic - și, prin urmare, abilitat să emită măsuri de organizare și de orientare pentru proprii înscriși - să aibă, pentru scopuri limitate, și puterea de a decide asupra contestațiilor măsurilor Barourilor locale, care, formal se fondează pe propriile dispoziții cu caracter general. Profilurile ulterioare de reținere a opoziției normelor menționate mai sus la principiul dreptului de apărare și de paritate a părților în contextul procedurii în discuție sunt nemotivate - dacă nu se face cu o trimitere implicită la atotcuprinderea cenzurii de mai sus, de lezare a dreptului la un proces just - (cf. Casației 19403, 19494 și 19405 din 2017).

În plus, emiterea unei circulare de către CNF nu poate, desigur, să fie înțeleasă ca "interes direct" în temeiul art.51, nr.1, citat, având în vedere că natura administrativă a circularei evidențiază un interes ipotetic în întregime abstract și nu "direct" al CNF: adică nu altfel de cum ar fi cel ce ar reieși din propriul precedent de natură jurisdicțională. Se evidențiază, în acest sens, faptul că Secțiunile Unite au clarificat că "În realitate nerespectarea din partea Judecătorului a obligației de abținere, în ipotezele prevăzute de art.51 c.p.c determină nulitatea măsurii adoptate doar în ipoteza în care Judecătorul are "un interes propriu și direct" în cauză, astfel încât să îl plaseze în rolul de parte a procesului în încălcarea criteriului *nemo iudex in causa sua*" (Casație Sect., Un. Nr. 16615 din 2005; cf. și Casației sect. SU nr.07536/17 Casație S.U 21114/17).

4.2 Chestiunea referitoare la nulitatea sentinței pentru participarea în Colegiul av. Logrieco este inadmisibilă pentru nouitate și, oricum, ar fi trebuit să fie invocată cu cerere de obiecție și este oricum nefondată într-ucât actul care ar trebui să demonstreze existența unui interes adecvat să integreze o situație de incompatibilitate nu a fost adoptat împotriva COA din Locri ci a celui din Caltagirone.

5. Cu motivul al treilea este invocată încălcarea art.3 din directiva 2005/36/CE din 7 septembrie 2005 - transpusă prin decretul legislativ 9 noiembrie 2007 - conținând definițiile generale utilizate în textul legislativ; reclamanta susține că nota Ministrului Justiției - prin care se comunica faptul că identificarea UNBR tradițional ca fiind unica structură legitimată, conform sistemului IMI, să elibereze titluri de abilitare, se sprijinea pe o comunicare, apoi dezaprobată în ceea ce privește puterile certificate ale funcționarului străin, de același Ministru român; reclamanta amintește, de asemenea, că și Curtea de Apel din București ar fi negat această putere de certificare a Ministerului.

Motivul este inadmisibil, pe lângă faptul că este nefondat; este inadmisibil prin lipsa specificității într-ucât nu a fost raportat conținutul nici al notei Ministerului Justiției italian, nici certificările și rectificările celui român, nici deciziile Curții de Apel din București; mai mult decât atât "autoritatea competentă" nu devine astfel pentru un fel de auto atribuire de puteri ci pentru că, prin procedurile sistemului IMI, se acreditează la instituții euro unitare: prin urmare, legitimitatea acestei înregistrări (și limitele de interpretare care derivă din aceasta) nu poate fi sindicalizată la momentul contestării măsurii naționale de radieră.

Neacceptabilă apare, prin urmare, concluzia care conduce reclamanta la negarea faptului că "autoritatea competentă" să ateste legitimitatea eliberării titlurilor de abilitare este Ministerul Justiției român, fără ca apoi nici măcar să fie avut în vedere cine trebuie să i se substituie acestuia, sugerând că această emitere a titlului și utilizarea sa efectivă la autoritățile acelui Stat constituie ipoteze care legitimează recunoașterea ulterioară, "sărind" deci orice referință la sistemul IMI.

6. Cu al patrulea motiv este dedusă încălcarea art.6, alineatul 2 D.Legislativ 96/2001, reclamanta repropunând chestiunea legitimității negației din partea României a titlului eliberat de structura BOTa; și acest motiv este inadmisibil făcând trimitere la o serie de acte nementionate în sentință și care nici nu spune unde și când s-au prezentat în judecata pe fond. Oricum motivul este și infondat într-ucât regulamentul IMI a indicat, și prin sarcinile sale instituționale (art.5: ”definiții,,), care trebuie să fie considerate autoritățile abilitate să furnizeze Comisiei informațiile necesare pentru a garanta dreptul de stabilire; ajută, în acest sens, litera f) din articolul citat ”autoritate competentă”: orice organism la nivel național, regional sau local și înregistrat la IMI cu sarcini specifice necesare aplicării dreptului național sau a actelor Uniunii, enumerate în anexă, în unul sau mai multe sectoare ale pieței interne”. Se evidențiază că legitimitatea de intervenție la nivel supranațional în circuitul IMI presupune o înregistrare – pe care UNBR – BOTa nu o obținuse - și doar prin aceasta se identifică ca fiind ”autoritate competentă” să furnizeze informații utilizatorilor IMI – în acest caz Statele de apartenență ale avocatului. Dacă informațiile dobândite nu sunt corecte, pentru că Statul membru le-a furnizat în mod inexact, conform regulilor propriului sistem juridic, subiectul care consideră că sunt eronate trebuie să se protejeze în sistemul juridic al aceluși Stat, dacă este cazul, cerând judecătorului aceluși Stat să sindicalizeze constatarea eronată făcută de autoritatea Statului, astfel încât să poată să obțină ca acesta să fie constatat în sistemul juridic italian, la momentul unei noi înscrieri.

Prin urmare, cu scopul de a invoca atât nota Ministerului Justiției român din 3 septembrie 2013 cât și sentința Curții de Apel din București, evocate de reclamantă, aceasta ar fi trebuit să stabilească o procedură în România, menită să solicite ca acel Stat să recunoască natura organizării Bota în scopul eliberării titlului de avocat și a informării prin sistemul IMI, prevăzând informarea Statul Italian.

7. Prin al cincilea motiv este dedusă încălcarea art.21, parte nouă, l.241/90 și ulterioare modificări, pentru nulitatea măsurii de radiere în autoprotecție, prevăzând această legislație a limitelor de timp pentru exercitarea în autoprotecție a dreptului de revocare a înscrierii; cenzura este inadmisibilă într-ucât este nouă și oricum limita de 18 luni pentru autoanulare a fost introdusă prin art.25, alineatul 10 litera b, parte patru din decretul lege nr.133 din 12 septembrie 2014, transformat, prin modificări, în legea nr.164 din 11 noiembrie 2014 și ulterior prin art.6, alineatul 10, litera d nr.1, din legea nr.124 din 7 august 2015) neaplicabile cazului de față *ratione temporis* (cf. Casație S.U 19404 și 19405/2017).

8. Prin motivul al șaselea se acuză și excesul de putere prin încălcarea dreptului dobândit și a încrederii legitime, într-ucât, reclamanta fiind înscrisă în registrul italian de mai mult de trei ani de la data pronunțării contestate, ar fi obținut dreptul de a fi înscrisă în registrul ordinar ca avocat integrat, în temeiul art.12 D.legislativ nr.96/2001 și orice decizie contrară ar fi vizată de exces de putere fiind în contrast cu dreptul dobândit de reclamantă.

Această evidențiere se ingnoră prentu că cerința ”integrării” este să fie în discuție un avocat ”stabilit” legitim, care, în schimb, este chiar obiectul contestării în examinare și pentru că dreptul nu poate fi dobândit dacă este în contrast cu norme imperative (vf. Casație S.U 19404 și 19405/2017).

9. Prin ultimul motiv este reclamată nulitatea sentinței pentru încălcarea art.45 RDL nr.1578 din 27/11/1933 pentru lipsa instaurării contradictoriului într-ucât reclamanta nu ar fi fost convocată de COA înainte să fie dispusă radierea sa.

Această cenzură a fost deja declarată inadmisibilă prin noutate într-ucât este propusă în judecata în fond pentru prima dată cu memoriul 19.1.2017, fără ca această prevedere să fi fost cenzurată în sentință. Oricum este și infondată într-ucât sentința contestată (pag.2) se comunică doar pentru scopurile narative ale faptului (și nu în răspuns la o cenzură care nu rezultă propusă) că COA, atunci când a deschis procedura de radiere, a invitat reclamanta să prezinte observații și doar după rezultatul acestora a dispus radierea din registru.

În concluzie, recursul este respins. Nicio hotărâre nu se va emite privind cheltuielile, în lipsa activității de apărare din partea pârâților.

PQM

Curtea respinge recursul.

În temeiul art.13, alineatul 1 parte patru din D.P.R nr.115 din 2002, introdus de art.1, alineatul 17 din legea nr.228 din 2012, comunică existența cerințelor pentru depunerea, din partea reclamantei, a unei sume ulterioare cu titlu de contribuție unificată datorată pentru recursul principal, în baza alineatului 1-bis, din același articol 13.

Astfel decis în Roma, în Camera de consiliu a Secțiunilor Unite Civile a Curții Supreme de Casație, în data de 20.11.2018.

Judecător redactor, Domenico Chindemi

Semnătură indecifrabilă

Președinte, Stefano Petitti

Semnătură indecifrabilă